

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Matrona Germana Ministros hæreticos omnia Fato regi dictitantes, egregiè deludit, fictè eos ad prandiu[m] opiparum inuitans, & impransos dimittens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

Infanientem has improbas infanias
Spectabat oculis nil minus opinantibus;
In hunc repentè genius ater inilit,
Nil Christiani veritus in eo symboli.

Vbi sensit hospes hospitem stygium sua
Inire membra, gnarus auctorem mali,
Quo premitur, esse Bonzium, mox & suum
Furere furorem cœpit, illum calcibus
Pugnisque mactat, & probris acerrimis,
Donec oneratus, vt decebat, se eripit
Bonzius; & ipse, qui premebat hospitem
Dæmon sibi suâ consuluit etiam fugâ.

Tunc Lodoico liber hospes accidens,
Crucem Fidemque Christianam laudibus
Facundus effert, atque Iaponum dijs
Ritè abnegatis, Christianum se fore.

I sacrificule, vendita vires tuas,
Pugnos tibi suos hospes hic gratis dedit,
Vt euocati vim probares dæmonis.

Macte Lodoice: si Neophytus id potes,
Quid poteris vbi te maior ardor ac fides
Prouectiorem Iaponiæ dabunt tuæ?

*Matrona Germana Ministros hereticos omnia
Fato regi dictitantes egregiè deludit,
fictè eos ad prandium opiparum inuitans,
& impransos dimittens.*

Ex Florim. & Galasso.

PARISINUS olim celebris auctor est mihi,
Ausim vt chimæram dicere chimæristimam,
Quam

Quam sibi Vetustas in suo errorum chao,
 Quamque sibi Nouitas hæretica eodem in suo,
 Dixere Fatum. Supra Olympi fornices
 Fatum est volumen orbe toto grandius,
 Cui folia duro è chalybe densa se premunt,
 Innumera numero, vastitate immania,
 Et æuiteris obferata laminis.

Hic Domina rerum, vt somniant, Necessitas
 Scripsit adamante, quid futurum singulis,
 Quos terra tulerit, aut ferat, mortalibus
 Abs æuo in æuum, tam caractere improbo,
 Tam pertinace, vt astra qui cælo queunt
 Mouere Superi, Fata non queant statu.

His regitur orbis lege inextricabili:
 Deus ipius, aiunt ore blasphemio, his subest.
 Scortare, pergræcare, macta, peiera;
 Tuus est Olympus iure, si in Fatis fiet.
 Diuos fatiga precibus, & egenos stipe,
 Dorsum flagellis, ventrem inanitatibus,
 Haud dubia es orci præda, si in Fatis id est.
 Vt mentiantur Fata, numquam feceris.

Hinc cassa, sterilis, nulla libertas tui est,
 Quidquid Papistæ grunniant, arbitrij.
 Hæreseos hæc sunt aurea axiomata;
 Tota hisce reboant rostra prædicantica.
 Est & Ministras, & Ministrarum assecclas,
 Est & puellas ad lucernam garrulas
 Audire lanâ cum suâ Fatum loqui.

Si cui familiæ commoda è voto fluunt;
 Vt illa fluerent commoda, in Fatis fuit.

Si tibi scelestâ est vxor, in Fatis erat,
 Hanc vt scelestâ luce duceres domum.

Si quam maritus fuste deartuauerat,
 Fòrs è popinâ vel Inpanari redùx,
 Illa que Ministri se tulisset in domum,
 Solati que consilij que gratiâ;
 Barbam Minister hinc & inde nens suam,
 Responfitabat: Perfer, in Fatis erat,
 Ut te hac maritus dote ditem redderet.

Istac subinde ab ore Calvinistico
 Germana mulier nec lubenter hauserat,
 Probè maligna, si malignitas fuit
 Germana, si non & proba, probo dum dolo,
 Ut edoceret, Fata quid rei gerant,
 Stato Ministris & Ministrabus die
 Cunctis id vrbis adparare prandium
 Simulat opimum, præ que triduo monet.

Totus vocatis triduum hoc annus fuit,
 Inter ea cultros fuscina que, sed prius
 Acuere dentes cote; nec ientaculum
 Præsumere ausi, vix que cœnam pridie;
 Ne dapibus vllum pessulum istinc obderent.
 Iam præstituta vix dies affulserat,
 Venere celeres. Vidua conuiuas iubet
 Saluere vultu quâ potest lenissimo,
 Amœnam in aulam, quisque ut aduentauerant,
 Poscit ut & incant. Aula erat tapetijs
 Amicta muros vndique Babylonis,
 Medio que longa & niuea mappis Belgicis,
 Quadris que strata mensa collucentibus.

Terni, quaterni, sese ut occurfus dedit,
 Stabant Ministri, mutuis sermonibus,
 Ut fit, serentes varia. De Fato fuit
 Qui verba sereret: En ut in Fatis erat,

Nos

» Nos hoc vt epulo prosperaret inclyto
 » Matrona. Viuat, Fata viuat prospera,
 Dixere cuncti. Dumque Fata extollerent,
 Ibat, redibat, hospitem velut vicem
 Anxia, salilla iam mouens argentea,
 Iam quadra numerans, iam cathedras, vt moram
 Solerter aliam mulier ex aliâ trahat.

Tum fortè Boreas frigoris acuti pater,
 Niufus alis peruolabat aëra:
 Pruina barbis hæsitabat horridis:
 Cale- vt illa- fiat tantulum, dum prandium
 Fatale prodit, ligna mandantur foco,
 Sed apta fumo suscitando, non foco,
 Viridia siluæ iam recentis pignora,
 Denfas ab oculis excitura lacrymas.

Nunc in culinam, nunc in aulam refluens,
 Mensæ accubare num velint, demum rogat.
 Cupidius illi se in suos iactant toros,
 Mensamque festinantiùs circumfident,
 Quàm se vibrassent in lepusculum canes.

At ecce, vt abacum more cohonestent suo,
 Famuli culullis plena bicubitalibus
 Canistra portant, quæ saliuam protinus
 Mouere siccis aduenis. Isti sua
 Ad Fata remeant, speque Fata deuorant
 Elix, frixa, tosta, conditanea.

Nunc prima, tum secunda, iamque tertia
 Sonuerat hora, sed sonabant acriùs
 Sua cuique dudum vacua ventris atria,
 Solis inambulata bombis. Interim
 Nihil ciborum; sola vox famulantium hæc
 (Iam iamque) fertur, hospes vt Italus solet

M 3

(Iam

(Iam iamque) si quid depoposceris, dare.

Si mica saltem Cereris in promptu foret,
Foret vnde primam pellerent aliquò famem.

Vtrò ergo seruis & citrò meantibus,
Ocultum frequentem dant in aulae ianuam,
An nil geratur: inde pronam destinant
Aurem in culinam, num veru etiamnum crepet.

Diu crepuerat, & fatigarat canem,
Nihilque præter ferrum inane assauerat.
» Numquàmne tandem? (dixit impotentior,
Et fortè senior è Ministris quispiam,
Cui stomachus allatrabat imperiosius,
Lacrymosa fumo lippiebant lumina,
Siccusque in abaco cyathus augebat sitim)
» Numquàmne tandem prandii? nunc tempus est
» Etiam merendæ. Hos oris ac stomachi sonos
Tumultuantum de propinquo inaudiens
Matrona prodit, ore composito grauis,
Et has, salutem post datam, voces dedit:
» Vos ô Ministri, vos Ministræ parcite:
» Vt fragilis, vt maligna, mentiri queo;
» Vt Fata mentiantur, haudquaquam meæ,
» Haud vestræ, opinor, est opis, qui millic
» Hæc dicta nostris intulistis auribus.
» Vos vt vocarem, fateor, in Fatis fuit:
» Sed quod mihi vobisque cum primis dolet,
» Vt nil pararem ferculi, nil poculi,
» Nil iurulenti, prorsus in Fatis erat.
» Vt mihi deesset Bacchus, & deesset Ceres,
» Haud vlla perdix esset, haud cupediæ,
» Vt vestra solas ora biberent lacrymas,
» Fumoque pascerentur implacabili,

» Fata

» Fata voluere, nec reluctari fuit.

» Ut video, ieiunis domum atque abstemijs

» Hinc emigrandum, & istud in Fatis erat.

» Pleni ergo Fatis emigrate, dum lubet.

Dixit, recessit. Nemo non sese intuens

Stupefactus hæsit, sed famelicus magis.

Igitur an alibi fortè restent abdita

Melioris escæ Fata, visuri domum

Abeunt Ministrâ quisque cum suâ, & suis

Fatis nefastis imprecari pessima,

Peiora vafra comminantur hospita.

Saltem è culullis illa grandioribus

Dedisset haustum: At (stolida si fas est dari

Responfa stolidis) haud id in Fatis fuit.

*Rusticus quidam ebrius, recusantibus dome-
sticis cum eo noctu cœnare, demones inui-
tat. Adsumt, sed mox invocato Iesu nomi-
ne abiguntur.*

Ex Simon. Macol. tom. 3.

Alios ministros atque conuiuas domi
Temulentus habuit rusticus Huic Nollæus

Nomen erat; vxor liberique fat probis;

Nec audiebat ipse pessimus, nisi

Quòd pellubenti fauce siccaret scyphos.

Ergo à popinâ, tota vbi Dionysia

Iam pænè perpotauerat, noctu redux,

Ut ebriorum moris est, mensam sibi

Statim apparari mandat, & sterni cibis,

M 4

Zytho-